

Sygn. akt VII Ka 1112/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant st.sekr.sądowy Marta Borowska

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Michała Rolikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015r.

sprawy O. P.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw i art. 94§1 kw w zw. z art. 20 ust 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art.6 ust1pkt.4 Ustawy o kierujących pojazdami; art. 92§2 kw w zw. z §109 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 1 października 2014r., sygn. akt IX W 2731/14

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie przekazuje.

Sygn. akt VII Ka 1112/14

UZASADNIENIE

O. P. został obwiniony o to, że:

I w dniu 19 maja 2014r. o godz. 20.22 w O. na ul. (...) kierując motocyklem m-ki Y. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 56 km/h poruszając się z prędkością 106 km/h a ponadto nie posiadał uprawnień wymaganych dla danego rodzaju pojazdów

- tj. za wykroczenie z art. 92 a kw i art. 94§1kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 6 ust 1 pkt 4 ustawy o kierujących pojazdami,

II w dniu 19 maja 2014r. o godz. 20.22 w O. n na ul. (...) kierując motocyklem m-ki Y. o nr rej. (...) nie zastosował się w celu uniknięcia kontroli do sygnału danego przez funkcjonariusza Policji nakazującego zatrzymanie pojazdu po czym oddalił się w kierunku miejscowości S.

tj. za wykroczenie z art. 92 §2 kw w zw z §109 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. sygn. akt IX W 2731/14

I obwinionego O. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 92 a kw, art. 94§1kw i art. 92§2kw w zw. z art. 9 § 1 kw skazał go, zaś na podstawie art. 92§2kw w zw z art. 9§2kw wymierzył mu karę 2000 (dwóch tysięcy) złotych grzywny;

na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego i zarzucił mu:

I. obrazę przepisów postępowania, a konkretnie przepisu art. 39 § 4 k.p.w. poprzez zaczerpnięcie do poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych informacji z rozmowy funkcjonariuszy Policji z rodzicami obwinionego dokonanymi w oparciu o treść notatek urzędowych, podczas gdy niemożliwym jest uzyskanie zeznań w ten sposób, a sposób procedowania, w szczególności przesłuchania Policjantów na okoliczność treści rozmowy, w istocie zmierzał do obejścia ww. przepisu prawa,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez uznanie, że:

a/ rodzice obwinionego w trakcie rozmowy z funkcjonariuszami Policji przyznali, że syn jeździł motorem w tym dniu, podczas gdy jak wynika z zeznań złożonych przed Sądem, zaprzeczyli oni tej okoliczności,

b/ możliwym jest rozpoznanie osoby po stroju, posturze i motocyklu, jak zrobił to świadek S. K., podczas gdy niemożliwym jest rozpoznanie osoby w ten sposób, tym bardziej, że nie widział on twarzy motocyklisty, co wyklucza możliwość przypisania sprawstwa obwianemu,

c/ zeznania świadków M. P. (1), M. P. (2) oraz M. P. (3) są nielogiczne i nie spójne i w efekcie nie zasługują na podzielenie, albowiem mężczyźni (obwiniony oraz M. P. (1)) różnią się znacznie wzrostem i wagą, podczas gdy są oni tego samego wzrostu i postury (odpowiednio 173 cm i 175 cm).

d/ obwiniony widząc próbę zatrzymania przyspieszył próbując uniknąć kontroli, podczas gdy (zakładając nawet, że to obwiniony kierował pojazdem, czemu stanowczo przeczy), brak jest przesłanek, by móc stwierdzić, że kierujący pojazdem widział fakt próby zatrzymania, tym bardziej, że motocyklista z uwagi na jazdę w kasku ma ograniczoną widoczność oraz słyszalność, a jadący z tyłu pojazd jest niewidoczny dla kierującego motocyklem.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie podnieść należy, że apelacja jest o tyle zasadna o ile z jej treści a przede wszystkim z analizy akt sprawy wynika potrzeba uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przede wszystkim konieczne jest wnikliwe i precyzyjne przesłuchanie tak obwinionego jak i jego ojca oraz stryja na okoliczności związane ze zdarzeniem oraz ich wagi i wzrostu oraz rozmiaru obuwia. Ma to o tyle znaczenie o ile zważy się na podawaną przez nich relację co do korzystania z tego samego stroju motocyklowego. W tej sytuacji celowym wydaje się dokonanie oględzin tego stroju oraz i obuwia motocyklisty także poprzez oględziny w sytuacji gdy strój i obuwie zostaną nałożone na wskazane wyżej osoby. Ponadto oględziny te winny być przeprowadzone również w obecności funkcjonariuszy, którzy dokonywali interwencji w dniu 19 maja 2014 r. celem wypowiedzenia się przez nich w tym przedmiocie poprzez porównanie spostrzeżeń do sylwetki kierującego. Wreszcie niezbędne jest ponowne przeprowadzenie dowodu z zapisu jak na k35. Wprawdzie nagranie zostało przez Sąd I instancji odtworzone- k.68 odw. Jednakże jak wynika z zapisu protokołu rozprawy co do odtworzonego zapisu nikt się nie wypowiedział. W tej

sytuacji konieczne jest aby co do treści wynikających z tego nagrania (miejsca, pory roku i dnia, sposobu jazdy itp.) wypowiedzieli się tak obwiniony oraz jego ojciec i stryj jak i policjanci.

Wyjaśnienie tych okoliczności bez wątplenia ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Powyższe okoliczności nakazywały zatem uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania- art.437§2 kpk, art.438pkt.2-3 kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu postępowanie winno być przeprowadzone z uwzględnieniem poczynionych uwag oraz odpowiednim ustosunkowaniu się do pozostałych zarzutów zawartych w apelacji co winno pozwolić na trafne określenie kwestii odpowiedzialności I. P. za zarzucane mu czyny.